

nogen Maade er urigtig; det er et Udtryk, der ligger saa nær, at det, selv i Lovsproget, synes mig at betragtes som et correct Udtryk for den Tanke, der skal ligge deri. Det er ganske vist, at alle de Andre, som nævnes i denne og i de foregaaende Paragrapher, have Ret til, naar de opfylde visse Betingelser, at blive Sagførere; men naar man nu af Billighedshensyn vil tage Andre med, som ikke opfylde disse Betingelser, saa forekommer det mig, at Udtrykket, at de ogsaa skulle kunne komme med, er correct, thi det er jo netop den karakteristiske Stilling for disse Mænd, at de kun skulle kunne blive Sagførere, medens de ikke have nogen Ret til at blive det. At der skulde være Noget at indvende mod Udtrykket „Bestilling“, forekommer mig ganske besynderligt; thi hvad er det, disse Dommerfuldmægtige, Amtsfuldmægtige og Sagførersfuldmægtige beklæde? Er det ikke netop det, vi i daglig Tale kalde Bestillinger. Vil den ærede Ordfører klippe „De“ bort og sige Stillinger, saa kan den samme Indvending gjøres mod dette Udtryk, som imod hiint; det er et Udtryk, som jeg vil opfordre ham til at søge remplaceret ved noget andet. Med Hensyn til Ordet „Thinglæsning“ vil jeg ærligt tilstaae, at jeg var forberedt paa fra Udvalgets Side at høre en Indvending gjort mod det i reent formel Henseende. Jeg kunde have brugt Ordene „Publication“, „Emanation“, og mange andre Ord; men hvilket af dem jeg havde brugt, vilde der altid efter de Regler, hvor-efter Love hos os staaes fast som gjældende for Befolkningen, kunne fremsættes en eller anden Indvending derimod, som kunde kaldes en formel Indvending; men dens Vægt i dette Tilfælde kan jeg ikke erkende. — Naar den ærede Ordfører med saa megen Styrke fremhævede, at jeg havde sagt, at de danske Jurister havde en Ret, saa var han virkelig langt ubilligere end den anden Modstander af Forslaget; thi den høitærede Minister indrømmede dog ibetmindste, at de havde et grundet Haab, og jeg troer ogsaa, at jeg selv brugte det Udtryk „grundet Haab“ saa ofte, at der ingen Tvivl kan være om min Mening i denne Henseende, hvilken derhos tydeligt fremgaaer af Endringsforslaget, idet jeg jo, hvis de vir-

kelig havde nogen Ret, ikke havde behøvet at stille et saadant Forslag. Det var kun et grundet Haab, jeg meente, de havde, men et Haab, som ved alle de Præcedenser, der foreligge, er blevet saa stærkt, at man ikke kan overse, at det har Lighed med en Rettighed, om man end ikke ligefrem kan kalde det et juridisk Retsskrav. Det er et Billighedsskrav, grundet paa saa mange Antecedenser, at det synes mig, at der maa tages Hensyn dertil, og det kan ikke Andet end undre mig, at det ærede Udvalg og den høitærede Justitsminister, naar de dog finde, at et saadant Billighedshensyn foreligger, saa ville være saa karrige med, hvad de kalde at lukke Døren op. Det er stadigt Henvisningen til de velsignede Examinenscharacterer, som for dem er det sande og stærke Argument ved Afgjørelsen af dette Spørgsmaal; jeg har imidlertid allerede sidst tilladt mig efter bedste Evne at udvilde, at for en dansk Jurist er Examinenscharacteren virkelig ikke af den Betydning, at den bør være det ene Afgjørende med Hensyn til hans Livsstilling. At der ved Udvalgets Endringsforslag er gjort Lidt for de danske Jurister, kan ikke nægtes, og det henviste den høitærede Minister ogsaa til; men det maa dog holdes fast, at der kun er gjort Noget for de saa Indvilder, der have Brug for en Sagførersstilling i Tidrummet fra omtrent den 1ste Mai, eller om man vil, fra den 1ste April 1868, til den 1ste Januar 1869; alle andre danske Jurister, som have taget Examen og henlevet endeel Aar i den sikre Forventning og det begrundede Haab, at de skulde kunne faae Bevilling i sin Tid, naar de havde Brug for den, for alle dem har man smækket Døren i, og for de Andre kun aabnet Billighedsdøren saa lidt paa Alem, at man har givet dem en Frist af indtil 9 Maaneder, i hvilken de have at kappes med hverandre paa Justitsministerens Trappe; de maae slynde sig med at see at komme i Betragtning og hellere tage en Bevilling nu, skjøndt de ikke have Brug for den, for ikke aldeles at affæres fra Opfyldelsen af det grundede Haab, som jeg endnu maa fastholde, at de have. — Naar den ærede Minister henstillede til os, om vi ikke vilde tage vort Forslag tilbage, forekommer det mig virkelig, at det vil være en temmelig stærk